

Малкият хотел в
Исландия

Джули Каплин

Първа глава

Бат

– **О**пасявам се, че все още няма нищо. Както казах миналата и по-миналата седмица. Трябва да разберете, че времената са сложни. Икономиката не е в най-доброто си състояние. Хората не са така мобилни, както по-рано.

Всичко това беше изречено с лицемерна усмивка, изпълнена с лъжливо съчувствие и присвити като на акула очи, които избягваха погледа на Луси, сякаш да си безработен е заразно.

Сложни времена? Ехо! В момента Луси пишеше проклетата книга за тези сложни времена. Искаше ѝ се да сграбчи за шията служителката по подбор на персонал и да я разтърси. Вместо това Луси се понадигна на стола, разположен срещу бюрото в ярко осветения офис с модна мебелировка и компютър последен модел „Епъл“, който заемаше по-голямата част от плота, и се постара да изглежда спокойна, а не напълно обзета от паника.

Другото момиче, неспособно да прикрие ужасеното си любопитство, се взря подозрително в изтощената руса коса на Луси, увиснала като безжизнени миши опашки. Луси преглътна и усети как сълзите, които постоянно се събираха в гърлото ѝ, започват да напират. Я се опитай да оформиш коса, която в последните три седмици капе с пълни шепи, помисли си тя. Не смееше да я мие по-често от

веднъж седмично, защото да вижда сифона, пълен с коса, я ужасяваше повече от всички останали глупости, които бяха изпълнили живота ѝ в този момент. Положението трябва да е наистина зле, когато и собствената ти коса започне да се предава.

Луси усещаше как устната ѝ се изкривява. О, господи, всеки момент щеше да заръмжи като диво животно. В последно време ѝ беше невероятно трудно да се държи като нормално човешко същество, а точно сега предизвикателството беше особено голямо, докато гледаше към момичето на отсрещната страна на бюрото, с втален костюм във вишневочервено, с идеална боб прическа и прекрасен гел маникюр в сливов цвят. Същинско олицетворение на успеха. Така, както изглежда човек с обещаващо бъдеще. Когато кариерата му е във възход, а не се срива с по-голяма скорост от тази на кану, пуснато по Ниагарския водопад.

Луси преглътна тежко с въздишка и си наложи да се успокои. През последните двацет минути се бореше с изкушението да хване малката госпожица Професионалистка за реверите и да я умолява: „Все някъде трябва да има работа и за мен“. Беше се принудила да седне върху дланите си, с щръкнали към ушите рамене, докато слушаше същата реч, която беше чувала в последните десет агенции за подбор на персонал: пазарът е сринат, хората не наемат нови служители, в днешно време никой не разчита на кариера за цял живот. Но, за бога, нямаше нужда *те* да казват това на Луси, тя бе установила този неприятен факт по трудния начин. *Но* тя, виеше онзи упорит глас в ума ѝ, търсеше работа в сферата на хотелиерството, виещият глас стана по-пронизителен и по-настойчив: *работа в сферата на хотелиерството винаги имаше*.

– Може би, ако успеете... – момичето се опита да се усмихне окуражително, което не прикриваше нарастващото ѝ любопитство, – нали знаете... да вземете по-актуални препоръки.

Луси поклати глава, усещайки познатата оловна буца на отчаянието, която заплашваше да се надигне и да я задави.

Момичето се напругаше да прояви съчувствие, докато тайно поглеждаше часовника си. Несъмнено следващата среща щеше да е с по-безпроблемен кандидат. Някоя жена, чието CV прелива от препоръки от последния ѝ шеф и чийто срам не беше известен на цялото ѝ професионално обкръжение.

– Все нещо трябва да има. – Отчаянието следваше думите ѝ със задоволството на изнизващи се пакостливи феи. – Не бих възразила срещу по-ниска позиция. Виждате, че имам голям опит – чу се да произнася тези съдбоносни думи, които си беше обещала да не изрича, независимо колко зле се развиеха нещата. – Ще приема каквото и да е.

Момичето повдигна едната си вежда, като че искаше уточнение за това „каквото и да е“.

– Е, почти всичко – добави Луси, след като с ужас осъзна, че „каквото и да е“ покрива плашещо много позиции, свободни или не, а доходите на тази жена идваха от назначаването на хора.

– Ами има един вариант – повдигна елегантно рамене служителката.

Сега Луси съжали, че каза „почти всичко“. На какво разчиташе? Та тя не познаваше тази жена. Как можеше да ѝ се довери?

– Това е, тъъ, доста сериозна стъпка назад. Временен договор с възможност за постоянен. С изпитателен срок от два месеца. И в чужбина.

– Нямам против, че е в чужбина – каза Луси и изправи гръб. Двумесечният изпитателен срок също беше добре. Същност да работи в чужбина би било великолепно. Как, по дяволите, не се беше сетила за това преди? Абсолютно бягство. Бягство от лукавото подхилкване на бившите ѝ колеги зад гърба ѝ, погледите крадешком тип „това е тя, сещаш се, онази“, спотаените усмивки тип „знаем какво си направила“ и понякога злобното кимване тип „обзалагам се, че го е направила“, от което наистина ѝ се повдигаше.

Служителката стана, направи няколко крачки до ъгъла на офиса и започна да рови из малката купчина сини папки

на буквата помощна масичка. Дори от своето място Луси виждаше, че това бяха остатъците, онези предложения за работа, които са били сложени в категорията „няма начин в рамките на месец да намерим човек за тези“ и подобни. Момичето издърпа една папка от дъното на купчината. Луси можеше да предположи как се чувства тази клета папка. Пренебрегната и захвърлена настрана.

– Хммм...

Луси чакаше, седнала на ръба на стола си. Протегна шия и се опита да прочете какво пише върху папката, докато момичето плъзна лакирания си пръст надолу по листа формат А4.

– Хммм, добре, хммм.

Луси сви палци, доволна, че бяха притиснати между бедрата ѝ и стола. Момичето изпуфтя не съвсем прикрито, затвори папката и с притеснение погледна към Луси.

– Е, все пак е нещо. Каквото и да е – изражението ѝ по-мръкна. – Свърхквалифицирана сте. Това е в... – и тръгна да казва нещо, което по-скоро прозвуча като кихане.

– Моля?

– Кволсвътлюр – повтори тя. Луси беше сигурна, че си е направила справка за произношението.

– Ясно – кимна Луси. – И къде по-точно се намира... – кимна към папката тя, предполагайки, че става въпрос за място някъде из Източна Европа, като се вземе предвид как звучи името.

– Исландия.

– Исландия!

– Да – продължи другата жена припряно, – става дума за двумесечна позиция с изпитателен срок в малък хотел в Рейкявик. Започвате веднага. Да им се обадя ли, за да им изпратя данните ви? – изстреля тя думите, внезапно въодушевена от неочакваната комисииона.

Исландия. Място, за което изобщо не беше помисляла. Там не е ли адски студ? И тъмнина през почти цялото време? Идеалният климат за нея беше горещо място с хладка

морска вода, подходяща за плуване. Час и половина път от Рейкявик ѝ се струваше зловещо, или, с други думи, наред нищото. Луси захапа устната си.

– Но аз не говоря езика.

– О, не се притеснявайте за това. Всички там говорят английски – поясни момичето небрежно, преди да допълни: – Разбира се, може и да не ви приемат... знаете. – Усмивката ѝ помръкна в тихо съчувствие. – Не искам да ви давам излишни надежди. Но ще им кажа за солидния опит, който имате. Само... последните препоръки може да създадат проблем. Имате известно прекъсване.

– Не може ли да им кажете, че съм си взела творчески отпуск? – побърза да предложи Луси.

Момичето кимна и си върна усмивката.

– Нека отида да им се обадя. – Тя се изправи с леко неловко изражение. Луси предположи, че обикновено провежда разговорите си от телефона на бюрото, но сега искаше на спокойствие да се постарее да убеди клиента си да наеме човек с тригодишен пропуск в автобиографията.

През последната година Луси беше работила като помощник-управител в главния хотел на голяма верига в Манчестър, като си беше пробила път в компанията през предходните две години, докато накрая я изритаха за грубо непрофесионално поведение. Луси скръцна със зъби, когато си спомни за безсърдечната служителка от отдел „Човешки ресурси“, която изпратиха от централния офис в гористия Съри, за да донесе смъртоносния куршум. Разбира се, не уволниха Крис.

За момент самосъжалението заплаши да я залее. Кандидатстване след кандидатстване за работа, отказ след отказ. И нито едно интервю. След всеки следващ отказ липсата на перспектива ставаше все по-голяма, като сянка, която се разпростира под залязващото слънце. Банковата ѝ сметка се топеше, местата, на които можеше да спи, ставаха все по-малко и последният ход – да се върне в двуетажната къща на родителите си, с две стаи горе, две стаи долу и тераса – приближаваше все повече. Но нямаше начин това да

се случи. Майка ѝ щеше да иска да знае защо. Истината би убила баща ѝ. Луси ухапа устната си и раздразни вече съществуващата рана. По неясна причина беше започнала да дъвче вътрешната страна на устните си и през последните месеци това се беше превърнало в ужасен навик, от който не съумяваше да се отърси.

– Предвижда ли се да живея там? – попита Луси, докато момичето излизаше от стаята.

– За бога, разбира се! Никой нормален човек не би обърнал внимание на офертата без включено настаняване. – Очите ѝ изведнъж се разшириха, щом осъзна, че е прекалила. – Връщам се след малко. – Тя демонстративно взе със себе си папката и остави Луси сама в офиса.

* * *

– Сигурна ли си, че е добра идея? – попита Дейзи, най-добрата приятелка на Луси, докато клатеше глава с недоверие, вперила очи в екрана на лаптопа. – Това е много под нивото ти. Мястото има едва четиресет и четири стаи. – Тя замълча. – А и ти мразиш снега.

– Не мразя снега. Не ми е приятно, когато снегът в града стане кишав и черен – възрази Луси и си спомни за снега от детството си. Как първият сняг за зимата беше чист и пухкав, жаден за стъпки, бой със снежни топки и снежни човеци.

– Хм – рече Дейзи с недоверие. – Ти тъкмо свикна с климата на Манчестър. В Исландия положението ще е много по-зле. Въпреки че – тя сбърчи чело – изглежда наистина хубаво.

Луси кимна. Хубаво беше меко казано. Според галерията със снимки на уебсайта мястото изглеждаше великолепно. Торфени покриви и разнообразни сгради, над които от едната страна беше надвиснал посипан със сняг склон, изпъстрен с оголени остри скали, а от другата се виждаше скалисто крайбрежие, където пенестите вълни се разбиваха в тесния каменист плаж. Красивите снимки от вътрешността на малкия хотел показваха изумителната гледка,